

Arrest

nr. 114 270 van 22 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. DELVAUX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Amla gelegen in het district Darai Noor in de provincie Nangarhar. U bent een soennitische Pashai. U ging tot de zesde of zevende klas naar school. U had geen vast beroep, maar u zorgde voor jullie dieren en hielp af en toe als arbeider bij de opbouw van huizen onder leiding van UNHCR. Toen u in de lente van 1389 (omgezet naar de westerse kalender maart 2010) met uw dieren naar de bergen ging werd u aangesproken door twee onbekende mannen. Ze praatten over islam en jihad. Zij stelden u vragen over het dorp, de inwoners, wie er werkte bij het Afghaanse Nationale leger (ANA) en de buitenlanders. Ze vroegen plots of u de zoon was van de communist S. W. (...). Op dat moment werd u bang. U vroeg zich af hoe zij uw vader kenden. U dacht toen dat het taliban waren. Ze vroegen u eten te brengen

terwijl zij op uw dieren zouden passen. U vertelde uw moeder wat er gebeurd was en dat u eten moest brengen naar deze twee mannen in de bergen. Uw moeder was bang omdat u alleen was en stuurde uw buurjongen achter u aan. Samen gingen jullie verder. Uw buurjongen werd bang toen hij de twee mannen zag en rende weg. De twee mannen namen uw eten en vertrokken ook. Toen u naar huis ging zag u dat de buren zich verzameld hadden in de buurt van uw huis en dat uw moeder huilde. Ze vertelde u dat de buren u ervan verdachten samen te werken met de taliban en dat u hen eten gaf. Uw moeder vroeg uw oom u uit het dorp te brengen om u veilig te stellen. U vreesde ook de taliban wegens het communistische verleden van uw vader. Uw oom bracht u per auto naar Jalalabad waar u aan een smokkelaar overgeleverd werd die u Afghanistan hielp verlaten. U verliet Afghanistan in de maand hamal van 1389 (maart-april 2010). Na een reis van zes maanden kwam u in België aan op 6 maart 2011 waar u op 7 maart 2011 een eerste keer asiel aanvraag. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing genomen omdat u zich niet meer aangeboden had. U vroeg op 16 maart 2012 een tweede keer asiel aan. U verklaarde minderjarig te zijn. Uw verklaarde geboortedatum werd niet aanvaard, en de voogdij over u werd van rechtswege beëindigd op 17 november 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw taskara en van de militaire kaart van uw vader voor.

B. Motivering

U bent er na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk problemen te moeten vrezen met de taliban en de lokale bevolking uit Amla. Er kan op basis van uw verklaringen geen geloof worden gehecht aan uw vrees misschien gedood te worden door de taliban en/of de lokale bevolking omdat u enerzijds beschuldigd werd door de inwoners van Amla van samenwerking met de taliban en anderzijds gezien werd als zoon van een communist door de taliban. Uiterst summiere verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

U verklaarde dat u plots in het jaar 1389 (2010) benaderd werd in de bergen door twee onbekende mannen die u allerlei vragen stelden over uw dorp, uw vader en u vertelden over islam en jihad. U beweerde dat zij uw vader een communist noemden, maar u wist niet van waar zij dit haalden. U wist verder niet hoe zij u en uw vader kenden (CGVS, p. 13). U verwees wel naar uw vaders militaire verleden en naar het gegeven dat uw vader "dagarwal" of kolonel werd genoemd in de regio. Maar u wist niet waarom deze mannen uw vader dan een communist noemden. U wist wel dat uw vader in het leger had gediend tijdens het communistische regime, maar was zelfs niet zeker of uw vader ooit daadwerkelijk kolonel was geweest in het leger. U stelde eveneens dat de lokale mensen onderling grapjes maakten en elkaar communist noemden omdat zij in het verleden in het leger zaten (CGVS, p. 13). Uw vader was dus waarschijnlijk niet de enige die onder het communistische regime in Afghanistan in het leger zou gezeten hebben. Waarom deze twee talibanleden uw vader dan na al die jaren viseerden is u niet duidelijk. U wist evenmin of ook andere mannen die net als uw vader in het verleden in het leger dienden door de taliban gevisieerd en benaderd werden (CGVS, p. 14). Of uw vader zelf ooit benaderd werd door de taliban of problemen met hen kende, wist u evenmin (CGVS, p. 13). Waarom de taliban plots twee of drie jaar geleden opdoken en naar uw vader verwezen, die al lang geen militair meer is, wist u niet (CGVS, p. 14). U beweerde dat uw vader geen specifieke activiteiten had waardoor mensen zouden kunnen denken dat hij (nog) communistische sympathieën heeft. Integendeel, uw vader zou volgens u mentale problemen hebben en met niemand praten (CGVS, p. 13, 15). Het is erg vreemd dat de taliban zich dan toch bezighielden met u en uw familie en u zonder enige indicatie zouden benaderen en uw vader een communist zouden noemen.

Gevraagd wie deze twee onbekende mannen waren die u aanspraken, stelde u hen niet te kennen en nooit eerder gezien te hebben. U wist niet van waar zij afkomstig waren en wat hun activiteiten en functies waren. U kende één van hen onder naam van K. (...) omdat hij zich zo aan u voorstelde (CGVS, p. 11). Hoewel u deze mannen niet kende, was u er zeker van dat het om taliban ging. U gevraagd waarom u hier zo zeker van was, stelde u dat zij u en uw vader kenden en dat zij wegvluchtten bij het zien van uw buurjongen (CGVS, p. 11). Ze zouden zichzelf niet eens voorgesteld hebben als de taliban. Andere, duidelijkere indicaties bleek u hiervoor vreemd genoeg niet te hebben. U beweerde ook nog dat zij met u spraken over jihad en de islam, maar u dacht toen niet dat het om taliban ging omdat zij u niet onmiddellijk vroegen om een aanslag te plegen. U had zelfs helemaal geen idee waarom zij u over islam en jihad vertelden (CGVS, p. 13). Dat zij u ook vroegen naar de inwoners van uw dorp en hun activiteiten voor de regering, het ANA en de Amerikanen bleek u niet vreemd te vinden en linkte u niet onmiddellijk aan de taliban (CGVS, p. 12). U wist zelfs niet waarom deze mannen geïnteresseerd waren in de andere inwoners en waarom zij wilde weten wie waar werkte. Evenzeer is

het erg opmerkelijk dat zij u voor het verkrijgen van deze informatie benaderden gezien de taliban toch over een netwerk van informanten zullen beschikken. Hierover bleek u geen informatie te kunnen geven. U kende ook niemand uit uw omgeving die contact had met de taliban (CGVS, p. 12). Het is verwonderlijk dat u nauwelijks enige notie heeft van de taliban die u vreest. Immers zijn uw asielmotieven onmiddellijk verbonden aan de activiteiten van de taliban. Er zou kunnen verwacht worden dat u over aspecten die de kern van uw asielaanvraag raken dus meer informatie zou beschikken indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Daar het weinig geloofwaardig is dat de taliban u benaderden kan er ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw vrees tegenover de lokale bevolking die u ervan verdenken banden te hebben met de taliban. Uw buurjongen H. (...) zou tegen de inwoners gezegd hebben wat hij gezien had waardoor de mensen dit dachten. U gevraagd of u niet kon uitleggen aan uw burens wat er precies gebeurd was, stelde u dat het moeilijk was hen dit uit te leggen. De mensen zouden u niet geloven, maar waarom wist u niet (CGVS, p. 14, 15). Het is merkwaardig dat de dorpingen, die toch uw vader kenden en wisten dat hij onder het communistisch regime had gediend, plotseling zijn zoon zouden verdenken van steun aan de taliban, louter omdat u geen eenmalig eten zou gegeven hebben. Gevraagd of u probeerde om via een jirga of samenkomst uw problemen met de dorpingen op te lossen, stelde u dat het niet mogelijk was. Uw verklaring waarom dit niet kon is niet afdoende. U stelde louter dat de ouderen voor uw huis stonden, maar dit is geen verklaring waarom u dit niet kon doen (CGVS, p. 15). Het is trouwens eveneens merkwaardig dat de dorpingen er van overtuigd waren dat u contact had met de taliban terwijl u zelf niet eens met zekerheid kon zeggen of het nu om taliban ging of niet. U stelde gewoon dat de mensen dat dachten, meer niet (CGVS, p. 15). Het is trouwens evenzeer merkwaardig dat na uw vertrek zowel de dorpingen als de twee mannen uw familie met rust lieten (CGVS, p. 15, 16). Dit wijst er dan ook niet op dat de taliban of de dorpingen u nog zouden viseren of nog naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 16).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zouden kunnen maken. De kopie van uw taskara en de legerkaart van uw vader hebben hoogstens betrekking op jullie identiteit en uw vaders militaire carrière in het verleden, en voegen voor het overige niets toe aan uw asielaanvraag. Bijkomend dient hierbij te worden verwezen naar de leeftijdsbepaling gedaan door de dienst Voogdij, waarbij de geboortedatum vermeld op uw taskara niet werd aanvaard. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Echter kan u de subsidiaire bescherming status niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio Darai Noor te vermijden. U bent een volwassen en opgeleide jongeman. U ging tot de zesde of zevende klas naar school (CGVS, p. 5). U werkte af en toe in opdracht voor UNHCR mee aan hun bouwprojecten in uw dorp waardoor u werkervaring bezit die u van pas kan komen bij het zoeken van een job in Jalalabad om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 5, 6). Ook heeft uw oom u financieel gesteund om naar Europa te reizen. Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Jalalabad bij een terugkeer naar uw herkomstland als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw thuisregio te vermijden. Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad bekeken te worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen

doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 “en volgende”, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens meent verzoekende partij dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 49, 49/2 “en volgende” en 52 van de vreemdelingenwet geschonden acht en het is de Raad ook niet duidelijk hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 49 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en is derhalve niet op verzoekende partij van toepassing zodat de schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Artikel 49/2 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de verblijfsrechtelijke toestand van personen aan wie de subsidiaire beschermingstoestand werd toegekend en is derhalve niet op verzoekende partij van toepassing zodat de schending van deze bepaling evenmin dienstig kan worden ingeroepen. De Raad ziet ten slotte niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze artikelen werden geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de uiterst summiere verklaringen van verzoekende partij de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen, meent verzoekende partij dat zij niet meer kan dan de summiere kennis weergeven die zij heeft. Deze beperkte kennis kan haar evenwel niet worden verweten. Verzoekende partij kende immers de taliban niet die haar aanspraken. Bovendien zou het verwonderlijk zijn geweest indien de taliban hun identiteit bekend zouden hebben gemaakt. Verzoekende partij werd door hen geïntimideerd – zij gaven immers aan op de hoogte te zijn van het militair en communistisch verleden van haar vader – waardoor verzoekende partij zeer verontrust en bang was. Gezien haar buurjongen de lokale bevolking op de hoogte had gebracht van de ontmoeting van verzoekende partij met de taliban, en van het feit dat zij hen eten had gebracht, werd daarnaast de lokale bevolking wantrouwend ten aanzien van verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand verweer er geenszins in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Verwerende partij stelt immers terecht dat verzoekende partij het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de taliban benaderd werd daar zij niet wist hoe de twee onbekende mannen haar en haar vader kenden, zij niet wist waarom de mannen haar vader een communist noemden, zij niet wist waarom de twee mannen haar vader na al die jaren viseerden, zij niet wist of andere mannen die zoals haar vader in het verleden in het leger dienden door de taliban geviseerd en benaderd werden en zij niet wist of haar vader ooit benaderd werd door de taliban of problemen met hen kende. Verder acht verwerende partij het erg vreemd dat de taliban zich bezighielden met verzoekende partij en haar familie en haar zonder enige indicatie zouden benaderen en haar vader een communist zouden noemen, gezien verzoekende partij verklaard heeft dat haar vader geen specifieke activiteiten had waardoor mensen zouden kunnen denken dat hij (nog) communistische sympathieën heeft en zij bovendien verklaard heeft dat haar vader mentale problemen zou hebben en met niemand zou praten. Tevens is het opmerkelijk dat verzoekende partij er enerzijds zeker van was dat het om taliban ging, maar anderzijds verklaart de twee mannen niet te kennen, ze nooit eerder te hebben gezien, niet te weten van waar zij afkomstig waren en evenmin te weten wat hun activiteiten en functies waren en aldus geen duidelijke indicaties had dat het wel degelijk om de taliban ging. Eveneens opmerkelijk is dat de taliban verzoekende partij benaderden voor het verkrijgen van informatie omtrent de inwoners van het dorp, hun activiteiten voor de regering, het ANA en de Amerikanen gezien de taliban toch over een netwerk van informanten beschikt. Ten slotte werd vastgesteld dat verzoekende partij nauwelijks enige notie heeft van de taliban die zij vreest.

De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij toch meer moeite aan de dag zou hebben gelegd om meer informatie te bekomen over wie haar belagers zijn en waarom zij verzoekende partij en haar familie benaderden. Dat verzoekende partij er zomaar vanuit gegaan is dat de twee onbekende mannen taliban waren zonder dat zij hieromtrent duidelijke indicaties had, dat zij verder niet wist waarom de twee mannen haar en haar vader viseerden, dat zij evenmin wist of haar vader ooit benaderd werd door de taliban en zij bovendien nauwelijks enige notie heeft van de taliban die zij vreest, getuigt dan ook van een gebrek aan initiatief en interesse om te weten te komen

door wie en omwille van welke reden zij werd lastig gevallen en brengt de geloofwaardigheid van het relaas dan ook ernstig in het gedrang. De herhaling van verzoekende partij dat de taliban hun identiteit niet bekend gemaakt hebben en het betoog dat dit niet verwonderlijk is, doet vanzelfsprekend geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij er niettemin, zonder enige duidelijke indicaties, vanuit gaat dat het om taliban gaat. Waar verzoekende partij wijst op het feit dat zij zeer verontrust en bang was gezien de intimidatie door de taliban en op het feit dat de lokale bevolking wantrouwend werd ten aanzien van verzoekende partij omwille van haar ontmoeting met de taliban, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter herhalen van het asielaanvraag niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), aangezien zij, om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Voorts dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft.

2.2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekende partij gewerkt heeft voor het UNHCR en dat personen die gewerkt hebben voor de VN of voor de overheid een verhoogd risico lopen in Afghanistan daar zij door de taliban als collaborateurs worden beschouwd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkel moment tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 juli 2013 aangeeft dat zij omwille van haar werk voor het UNHCR een vrees zou koesteren voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Integendeel geeft verzoekende partij aan dat zij nooit problemen heeft gekend omwille van haar werk voor het UNHCR (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2013, p. 6). De Raad herhaalt evenwel dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het is geenszins de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Ten slotte bemerkt de Raad nog dat de stelling van verzoekende partij dat zij omwille van haar werk in opdracht van het UNHCR een verhoogd risico zou lopen in Afghanistan op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en de

“*Subject Related Briefing*” betreffende “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 19), voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat verwerende partij op een totaal arbitraire en willekeurige wijze Jalalabad naar voor schuift als veilig vestigingsalternatief, terwijl verzoekende partij niet inziet wat zij te maken heeft met deze stad. Verder wijst verzoekende partij erop dat door verwerende partij niet werd nagegaan of zij een netwerk heeft in Jalalabad, terwijl dit in Afghanistan een minimum is opdat een hervestiging zou slagen. Nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt evenwel het bestaan van een dergelijk netwerk in Jalalabad. Verzoekende partij onderstreept dat zij uit een landbouwersfamilie komt die geen enkele band heeft met de stad Jalalabad. Het feit dat zij in Afghanistan naar school is geweest en zeer occasioneel meegewerkt heeft aan bouwprojecten van het UNHCR garandeert allerm minst dat zij zich probleemloos in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen. Desbetreffend wijst zij op de hoge werkloosheid en het gebrek aan sociale voorzieningen. De motivering van verwerende partij dat verzoekende partij snel werk zal kunnen vinden in Jalalabad is gebaseerd op veronderstellingen die op geen enkele manier onderbouwd worden. Evenmin impliceert het feit dat haar oom meebetaald heeft om haar vlucht te financieren allerm minst dat deze ervoor kan zorgen dat verzoekende partij zich in geval van terugkeer kan vestigen in Jalalabad. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de financiële draagkracht van haar familie. Evenwel heeft haar familie haar slechts een keer kunnen helpen, waarna de financiële middelen volledig waren uitgeput. Verzoekende partij kan dan ook niet zomaar opnieuw de hulp van haar familie invoeren.

Wat betreft het argument van verzoekende partij dat verwerende partij niet is nagegaan of zij een netwerk heeft in Jalalabad, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verder blijkt uit de eigen verklaringen van verzoekende partij dat zij in Afghanistan naar school is geweest tot de zesde of zevende klas en dat zij meehielp aan bouwprojecten in opdracht van het UNHCR waardoor zij toch enige werkervaring heeft. Bovendien blijkt ook dat haar oom haar financieel gesteund heeft om in Europa te komen. Waar verzoekende partij verwerende partij verwijt de financiële draagkracht van haar familie niet te hebben onderzocht, gaat zij eraan voorbij dat het niet de taak is van de asiinstanties om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekende partij dient immers zelf aannemelijk te maken nood te hebben aan internationale bescherming en concreet aan te tonen waarom een dergelijk vestigingsalternatief niet mogelijk is, *quod non in casu*. Bovendien toont verzoekende partij evenmin aan dat zij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman die een opleiding heeft genoten en bovendien reeds enige werkervaring heeft daar zij meehielp aan bouwprojecten in opdracht van het UNHCR, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen. Rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Jalalabad vestigt.

In verband met de veiligheidssituatie in Jalalabad, bemerkt verzoekende partij dat de “*Subject Related Briefing*” waarnaar verwerende partij verwijst slechts een beperkte tijdsopname betreft van de toestand in Jalalabad. Bijgevolg is er geen enkele garantie voor de veiligheid van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij wijst erop dat de veiligheidssituatie beoordeeld dient te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het licht van de te verwachten evolutie. Bovendien hebben de taliban nog zeer recent, op 2 december 2012, een zware aanval uitgevoerd op de luchthaven van Jalalabad. Het is dan ook duidelijk dat Jalalabad en omgeving terug oorlogsgebied is. In ieder geval zullen de vijandelijkheden nog escaleren wanneer de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten en zal Jalalabad als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritaire doelwit worden.

De Raad stelt met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet evenwel vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 19) blijkt dat het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers in Jalalabad relatief laag is. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit en er raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Terecht kon de bestreden beslissing dienaangaande besluiten dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt zodat hieruit niet kan besloten worden dat er op heden een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet in Jalalabad woedt. De verwijzing van verzoekende partij naar de aanval van 2 december 2012 op de luchthaven van Jalalabad bevestigt louter dat de aanvallen en incidenten eerder gericht zijn en er geen sprake is van willekeurig geweld. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om aan te tonen dat de informatie waar verwerende partij zich op heeft gebaseerd, die dateert van 22 maart 2013, niet meer actueel of niet correct zou zijn. Verzoekende partij doet niet de minste poging om aan te tonen dat de situatie in Afghanistan (provincie Nangarhar, stad Jalalabad) thans niet meer in overeenstemming zou zijn met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de situatie in Jalalabad zal verslechteren wanneer de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten, uit zij slechts hypothetische beschouwingen. Bovendien is het de plicht van de Raad om een *actuele* beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partij mogelijks zou lopen. De Raad concludeert dan ook dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 31 juli 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT